

SFINȚII ROMÂNII NOȘTRI

Sfinții Români sunt continuatori istorici și spirituali ai chemării primilor Apostoli de către Mântuitorul nostru Iisus Hristos și sunt cei care au mărturisit pentru Hristos înaintea oamenilor. Sfântul apostol Pavel definește această mărturisire care ne înconjoară cu expresia: „*nor de mărturie*” (Evrei 12, 1). Așa sunt Sfinții Români, o „mulțime de mărturisitori”. În orice moment al vieții ne asistă lucrarea proniatoare a Preasfintei Treimi, precum și prezența mijlocitoare și tainică a tuturor Sfinților Români care au mers înaintea noastră cu semnul credinței în Crucea lui Iisus Hristos, ca unii care și-au asumat și purtat Crucea și i-au urmat Lui. Biserica adună nenumărați sfinți care au mers înaintea noastră lăsând totul pentru Hristos și care prin lucrarea Duhului Sfânt sunt implicați în evenimentele celor care încă trăiesc aici pe pământ, ca să moștenească viața veșnică. Mijlocirea sfinților se revarsă peste întreaga Biserică, iar ajutorul lor este aproape de orice creștin. Un om ar rămâne strivit sub greutatea misiunii care-i este încredințată, dar simțind că tot raiul sfinților este în spatele său, se poate porni cu seninătate în slujire. Nu suntem singuri în această lume. Slabe sunt forțele noastre, dar puternică este tăria harului dumnezeiesc, necreat și ființial, care este prezent în viața creștinilor. Mântuitorul Iisus Hristos a încredințat ucenicilor Săi

și nouă tuturor o misiune mare, așa cum se spune în Sfânta Evanghelie: „*Voi sunteți lumina lumii*”. Aceasta este o imagine care ne face să ne gândim la comportamentul nostru, pentru că lipsa de „lumină” ne împiedică să vedem. Cine poate cu adevărat să facă lumină care să lumineze lumea? Duhul lui Hristos! Iisus Hristos este lumina care strălucește în întuneric (Ioan 1, 5) și noi, dacă vom fi dispuși să fim lumină,

vom deveni ceea ce Domnul Iisus Hristos vrea să fim, adică asemenea Lui. Mântuitorul Hristos ne cheamă să alegem între două căi, care se află în „competiție” pentru sufletele noastre. Decizia se referă la esența și provocarea timpului prezent. Ca să spunem în inimile noastre: „*Doamne, la cine ne vom duce? Tu ai cuvintele vieții celei veșnice*” (Ioan 6, 68). Domnul Iisus Hristos are cuvintele vieții veșnice. Lumea are nevoie disperată de un sens autentic al comuniunii, dialogului și solidarității umane. Este o lume care are nevoie să fie atinsă și vindecată de frumusețea și bogăția iubirii Preasfintei Treimi. Are nevoie de mărturisitori ai acestei iubiri, precum au fost Sfinții Români. Astăzi, ca misionari ai Cuvântului, tinerii și familiile au misiunea să păstreze conștiința vie a prezenței Mântuitorului nostru, mai ales prin participarea la Sfânta →→

Liturgie, memorial al morții Sale mântuitoare și al Învierii Sale atotslăvite. Suntem chemați toți, precum odinioară Sfinții noștri Români, să păstrăm vie memoria cuvintelor vieții pe care Iisus Hristos le-a rostit, a faptelor minunate de milostivire și bunătate pe care le-a săvârșit. Suntem chemați toți să amintim în mod constant lumii „*puterea lui Dumnezeu spre mântuire*” (Romani 1, 16). Suntem invitați să facem să strălucească frumusețea Sfintei Evanghelii, conceptul iubirii dumnezeiești, în fața lumii secularizate și indiferente, care trăiește ca și cum Dumnezeu nu ar exista. Suntem îndemnați să oferim întregului popor român o clară mărturie de sfințenie. Să fim mereu descoperirea lui Hristos și a iubirii Sale milostive și nimic să nu ne împiedice să ducem la împlinire această vocație și misiune. Să ne rugăm permanent Maicii Domnului, învățătoare a desăvârșitei asemănări cu Fiul ei dumnezeiesc, împreună cu Sfinții Români, să ne sprijine și să ne ocrotească în diferitele încercări pe care trebuie să le depășim. Istoria sau contemporaneitatea noastră are nevoie de sfinți, de persoane care refuză orice dominare, care aspiră la dragoste, comuniune și la frățietate. Sfinții sunt persoane care trăiesc acceptând și o anumită suferință, pentru că iau asupra lor suferințele celorlalți. Fără ei lumea n-ar avea nădejde. Astăzi, prin sfinții români, poporul nostru are mai mulți mijlocitori și rugători în fața Preasfintei Treimi, ca să-și păstreze credința ortodoxă, să transmită generațiilor tinere adevărata credință, singura prin care primim mântuirea, și să-și înalțe demnitatea sa ca neam purtător de Cruce și Înviere în istorie, pentru a se bucura de slava Împărăției cerurilor. În calendarul Bisericii Ortodoxe Române, în fiecare lună e pomenit cel puțin un sfânt roman, însa astăzi, în Duminica a doua după pogorârea Sfântului Duh, sunt pomeniți toți sfinții români împreună, cei cunoscuți sau canonizați de Biserică și cei necunoscuți pe nume de către oameni, dar pe care Dumnezeu îi cunoaște că sunt sfinți. De aceea trebuie să mulțumim astăzi lui Dumnezeu pentru darurile Duhului Sfânt revărsate în sfinții din poporul roman, daruri pe care însă ei le-au cultivat prin credință și nevointă, prin rugăciune și fapte bune spre slava Preasfintei Treimi și spre a noastră mântuire. Prin Actul Sinodal din data de 20 iunie 1992, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât să proclame solemn canonizarea unor noi sfinți daco-romani și români. De asemenea, întru pomenirea sfinților celor neștiuți, s-a instituit „Duminica Sfinților Români”, așezată în calendarul Bisericii noastre, în fiecare an în a doua Duminică după Pogorârea Sfântului Duh. Actul sinodal din data de 20 iunie 1992, unul dintre cele mai frumoase documente ale Bisericii, spune că prin acest gest se arată „*lucrarea Sfântului Duh în Biserica noastră de-a lungul veacurilor*”, amintind astfel vorbele mitropolitului Dosoftei, gest care ne leagă pe noi cei de azi de jertfa duhovnicească a înaintașilor. Din anul 1992 și până în prezent, mulți sfinți români au mai intrat în sinaxare, și mulți își așteaptă rândul.

Prietenia se poate asemăna cu confluența a doua râuri. Se și spune că prietenia este confluența între iubirea celor care sunt prieteni. Așa cum două râuri pornite de pe povârnișuri de munte diferite pot ajunge să se întâlnească într-un loc și apoi merg împreună în amestecul apelor, încât nu se mai poate face deosebire între apa care vine dintr-un râu și apa care vine din celalalt râu, ci este o amestecare de ape, tot așa este și în ceea ce privește iubirea și respectul între prieteni. Se ajunge la o confluență între iubiri, se ajunge la o confluență între cinstiri, se ajunge la o proprietate comună. Bineînțeles că toate ale omului sunt la nivelul omului. Fiecare își trăiește prietenia la nivelul lui. Însă o prietenie umbrită de darul lui Dumnezeu și întemeiată pe poruncile lui Dumnezeu este sigură. Dacă în cele două râuri care pornesc de pe povârnișul de munte diferite și ajung la confluență se reflectă soarele, avem în aceasta o imagine reală a unei prietenii umbrite de darul lui Dumnezeu. În orice prietenie adevărată a oamenilor credincioși, legătura este făcută nu numai la nivelul omului, ci și din darul Domnului. Dumnezeu nu poate fi absent dintr-o prietenie a oamenilor credincioși, dintr-o prietenie adevărată. Prietenia este și un dar de la Dumnezeu și este fericitoare de suflet. Mai ales la tinerețe, oamenii sunt mai capabili de iubire, se simt mai atrași unii față de alții. Oamenii își revarsă iubirea cu reciprocitate, își revarsă respectul cu reciprocitate și sunt fericiți din aceasta legătură prin iubire și prin cinstire. Adevărata prietenie este sublimă și de aceea nu poate fi închisă într-un șablon sau încadrată într-o definiție. În ceea ce privește caracterul prietenilor de a fi ajutor sau povară, putem afirma cu încredere că acest aspect depinde în mod categoric de noi, căci prietenia nu o găsești gata făcută. Prietenia este sentimentul cel mai des trăit, fiind considerat cel mai important în relațiile interumane. Prietenia adevărată se întemeiază pe cuvintele Mântuitorului: „De acum nu vă mai zic slugi, că sluga nu știe ce face stăpânul său, ci v-am numit pe voi prieteni, pentru că toate câte am auzit de la Tatăl Meu vi le-am făcut cunoscute” (Ioan 15, 13-14). În acest sens, între prieteni nu există secrete și nici o relație de subordonare, ci doar o trăire comună a sentimentelor. Acolo unde există respect și încredere neîncetată, acolo Dumnezeu picură iubire și astfel prietenia ajunge să se transforme în prietenie adevărată, care este un dar de la Dumnezeu. Prietenii sunt acele persoane apropiate nouă cărora le împărtășim toate problemele, necazurile și gândurile bune, care au mereu un sfat la îndemână și care ne fac viața mai frumoasă. Nu sunt doar persoane apropiate, ci uneori pot fi chiar mai mult de atât. Aceștia se numesc prieteni adevărați, prieteni fideli, sinceri. A avea prieteni nu este tot una cu a avea prieteni adevărați. Prietenii adevărați sunt îngeri cu chip de om trimiși de Dumnezeu pe pământ pentru a ne călăuzi pașii în viață, pentru a ne face viața mai frumoasă și pentru a avea aliați de nădejde în lupta cu necazurile tot mai apăsătoare. Prieten îți poate fi oricine. Prieten îți este tatăl sau mama, prieten îți este fratele sau sora și uneori chiar și bunicii pot fi prieteni, însă prieten adevărat îți este doar acela care simte la fel cum simți și tu. Prieten adevărat este acela care, într-o situație deosebită, nu te trădează, nu te părăsește, ci ar fi în stare să-și dea și viața pentru binele tău. Acela care te susține în tot ce faci. (va urma)

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Luni 1 iulie	18:00	Vecernie cu litie la Biserica „Sf. Voievod Ștefan” (Armatei)
Miercuri 3 iulie	18:00	Paraclisul Sfintei Icoane Portărița
Vineri 5 iulie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 6 iulie	07:00	Sf. Liturghie și pomenirea morților
	18:00	Vecernie
Duminică 7 iulie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	10:45	Program de bibliotecă
	18:00	Vecernie

Leul și șoricelul

Într-o zi, un leu dormea liniștit în junglă, iar un șoricel se juca prin apropiere și, din întâmplare, a făcut ca leul să se trezească. Leul a prins șoricelul și era gata să-l omoare. Șoricelul s-a rugat de el să nu-l ucidă. Leului i s-a făcut milă de șoricel și l-a lăsat să plece. Câteva zile mai târziu, în timp ce mergea prin junglă, leul s-a prins în plasa unui vânător. El a început să ragă că să iasă din plasă, dar nu a reușit. Șoricelul a auzit zgomotul, a alergat la leu și i-a spus: „Te rog, nu mai rage. Te voi elibera”. Apoi a tăiat plasa cu dinții și l-a eliberat pe leu. **MORALA:** O faptă bună aduce alta. Dar, în același timp, nu subestima pe nimeni niciodată!

Fermierul și fântâna

Un fermier a cumpărat o fântână de la vecinul său. Vecinul era viclean, însă, și a refuzat să lase fermierul să ia apă din fântână, spunând: „Ți-am vândut doar fântâna, nu și apa”. Fermierul deznădăjduit nu știa ce să facă. Așa că s-a dus la un om înțelept pentru o soluție. Acesta l-a chemat pe vecinul fermierului și l-a întrebat de ce nu-l lasă pe fermier să scoată apă din fântână. Omul viclean a spus același lucru din nou: „I-am vândut fântâna, nu apa. Deci nu poate să-mi ia apa”. La asta omul înțelept a răspuns: „Pare în regulă ce spui. Dar dacă ai vândut fântâna și apa este a ta, atunci nu mai ai nici o treabă să-ți fie apa în fântâna fermierului. Scoate apa sau folosește-o imediat. Dacă nu, apa va aparține proprietarului fântânii”. Fiind conștient de faptul că a fost înșelat, vecinul și-a învățat lecția. Și-a cerut scuze și a plecat. **MORALA:** Înșelătoria nu-ți va aduce nimic bun. Dacă înșeli pe cineva, vei plăti pentru asta foarte repede.

Obiceiurile proaste

Un om de afaceri bogat era îngrijorat de obiceiurile proaste ale fiului său. El a căutat sfatul unui bătrân înțelept. Acesta s-a întâlnit cu fiul bărbatului și l-a dus la plimbare printr-o pădure. Bătrânul i-a arătat băiatului un răsad mic și l-a rugat să-l scoată. Băiatul a făcut-o cu ușurință și au mers mai departe. Apoi bătrânul l-a rugat să scoată o plantă mică. Băiatul a făcut și asta cu puțin efort. În timp ce se plimbau, bătrânul l-a rugat pe băiat să scoată un tufiș, lucru pe care acesta l-a făcut. Următorul a fost un copac mic, pe care copilul s-a chinuit ceva timp să-l scoată. În cele din urmă, bătrânul i-a arătat un copac mai mare și i-a cerut copilului să-l scoată. Copilul nu a reușit să-l scoată, chiar și după ce a încercat de mai multe ori, în moduri diferite. Bătrânul i-a zămbit și i-a spus băiatului: „Așa este și cu obiceiurile, bune sau rele”.

MORALA: Greu scăpăm de obiceiurile proaste din firea noastră.